

Door het oog van de naald

Frans Claessens

Door het oog van de naald

Eerder verscheen van deze auteur:

Leven met beperkingen in 2015

Beperkt en toch Genieten in 2017

Een beperking, wat nu? In 2018

© 2023 Eigen beheer

© Auteur Frans Claessens

Coverontwerp: Frans Claessens

Binnenwerk: Frans Claessens

Foto cover bewerkt door: Frans Claessens

ISBN: 9789464850505

NUR: 402

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j^o het Besluit van 20 juni 1974, St.b. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, St.b. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (postbus 882, 1180 AW, Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) van deze uitgave in bloemlezingen, readers, en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912), dient men zich tot de uitgever te wenden.

**VOOR GUIDO
WAAROM MAAKT HIJ ZOVEEL
MEE IN KORTE TIJD?**

INHOUDSOPGAVE

DEEL 1 EEN GEBROKEN BEEN

Guido

Februari 2022. Bij hem thuis

Nog steeds heerst er corona

Eind april een jaar eerder . . .

Het weekend niet thuis . . .

Door het oog van de naald

DEEL 2 HARTINFARCT

15 februari 2022

Is het ernstig?

Door het oog van de naald

DEEL 1

Een gebroken been

Hij is een doorzetter en zal niet snel opgeven. Helaas kan het soms niet anders, is nu bij hem gebleken.

Guido

Guido heeft al heel zijn leven beperkingen. Een van die beperkingen is namelijk spasme. Ook heeft hij al vanaf zijn geboorte, minder goede ogen. Desondanks is Guido niet bij de pakken neer gaan zitten, want hij heeft jarenlang een eigen bedrijf gehad. Guido heeft namelijk met plezier veel met zijn handen gewerkt als timmerman, meubelmaker, stoffeerder en woningstoffeerder. Dit vond en vindt hij nog steeds geweldig om te doen, maar moest er meer dan tien jaar geleden een streep onder zetten, omdat zijn gezondheid het niet meer

toeliet. Dat Guido moest stoppen, heeft hem zéér veel pijn gedaan. Toch heeft hij zijn leven weer opgepakt en probeert er nog wat van te maken. Is het nu niet zijn vroegere werk, maar hij heeft enkele hobby's gezocht en gevonden. Helaas heeft hij ook al een hele lange tijd drie keer per week therapie nodig. Guido loopt namelijk al z'n hele leven wat anders dan mensen gewend zijn.

Februari 2022

Een gebroken been

De dagen gaan behoorlijk snel voorbij, ook in de tijd dat er corona heerst in Nederland. Men mag nog steeds niet zonder een mondkapje in de winkels komen, al is het aantal mensen dat corona krijgt, wel aan het minder worden. Guido en zijn vrouw Ellis hebben tot heden gelukkig nog geen corona gehad. Beiden komen ook niet vaker in een winkel, als dat echt nodig is en houden altijd meer dan anderhalve meter afstand van andere winkelbezoekers. Thuis is dit natuurlijk anders, want men ligt in één bed en zit samen aan één tafel te eten. Ook is dit bij de verpleging van de thuiszorg, die aan huis komt, bijna nooit moge-

lijk, want zij moeten mensen verzorgen en daardoor heel dichtbij hun cliënten komen.

Het is maandagavond, als Guido en zijn vrouw Ellis door de wijkverpleegster op de gebruikelijk tijd naar hun bed worden geholpen. Zodra ze in bed liggen gaan beiden nog even televisiekijken, want het is dan nog te vroeg om te gaan slapen. Ze hebben namelijk een televisie aan het voeteind boven hun bed hangen. Als ze hun gebruikelijke programma's hebben gekeken, zet Guido de televisie uit en gaan beiden proberen te slapen. Het duurt even voor Guido en zijn vrouw Ellis in slaap vallen, maar omdat beide redelijk moe zijn, valt men uiteindelijk toch in slaap. Guido wordt net als alle andere nachten een keer wakker, die nacht. Verder hebben zij allebei die nacht goed geslapen. Guido wordt op de gebruikelijke tijd wakker, door de wekker die hij heeft gezet.

Eind april het jaar ervoor . . .

Het ging zo snel!

Het was donderdagmorgen negenentwintig april tweeduizend eenentwintig. Net als altijd wordt Guido deze morgen door de wekker weer tussen vijf en half zes gewekt en staat hij rustig op. Net als hij altijd gewend is, eerst naar het toilet, scheren, douchen en aankleden, om daarna z'n vrouw Ellis te vragen of ze ook op wil staan. Het is inmiddels al kwart voor zeven. Zij wordt 's morgens altijd door Guido uit bed geholpen, als hij zich namelijk heeft aangekleed. Zogezegd, zo gedaan en zodra ze op is, gaat zij zichzelf ook klaarmaken. Daarna gaan zij aan tafel, als Guido voor hen thee heeft gemaakt en de tafel met twee borden, brood

en broodbeleg gedekt. Nadat ze samen gegeten hebben, ruimen ze alles op en gaat Guido een tas pakken om boodschappen te gaan doen. De wijkverpleging was ook net binnengekomen, om Ellis te gaan verzorgen. Guido zou zorgen dat hij op tijd terug is van de supermarkt, want zo doet hij dat iedere week op donderdag. In de gang pakt hij zijn jas, doet deze aan en gaat naar de schuur waar de scootmobielen staan. Het is dan tien voor acht en de supermarkten zijn in de coronatijd al om zeven uur open voor ouderen en mensen met een beperking.

In het mandje heeft Guido een spatbril liggen, omdat hij geen mondkapje op kan. Er heerst nog steeds corona, dus moet men nog steeds een mondkapje dragen voor men een winkel binnen gaat. Degene die dit niet kunnen, mogen met een brief van hun huisdokter, met een spatbril overal binnen. De eerste besmet-

ting werd op zeventwintig februari tweeduizendtweintig vastgesteld in Nederland. Guido vertrekt op de scootmobiel naar de supermarkt en komt er voor achten al aan, waar iedereen in de winkel anderhalve meter afstand moet houden. Guido doet buiten al de spatbril op, omdat de mensen in de supermarkt hem niet zo gauw kunnen besmetten en hij de andere mensen niet. Guido vraagt om hulp tijdens het winkelen en die is er vrij snel. Hij geeft haar het boodschappenbriefje. Dan loopt de mevrouw voorop de winkel door en gaat voor Guido alle boodschappen, die op het briefje staan, uit de schappen pakken. Hij rijdt op een afstandje achter haar aan, zodat als het nodig is, hij haar kan zeggen of het 't goede product is wat hij zou willen hebben dat ze pakt. Zodra ze alle boodschappen hebben, gaan ze naar de kassa. Nadat de mevrouw de producten op de band heeft gelegd en in de tas

heeft gedaan, die Guido bij zich heeft, rekt hij af bij de caissière. Daarna laat de tas op de scootmobiel zetten. Hij bedankt de vrouw voor de verleende hulp. Dan rijdt Guido met zijn scootmobiel de supermarkt uit en vertrekt richting huis. Hij heeft snel boodschappen kunnen doen, omdat het nog niet druk was in de supermarkt. Daardoor staat hij alweer om tien voor half negen thuis. Hier zet Guido de volle tas met boodschappen bij de voordeur neer en rijdt dan de scootmobiel weer achteruit in de schuur. Daarna wil Guido de schuur uit lopen en struikelt over de drempel en valt buiten neer op de stoeptegels. Hij ligt op zijn rechter zij en heeft heel veel pijn aan zijn rechterbeen en deze licht niet helemaal zoals het hoort. Daarom draait Guido zich gauw op de andere zij, waardoor de pijn in het rechterbeen wat minder wordt. Hij roep enkele malen luidt de naam van zijn vrouw Ellis, waar-

door de wijkverpleegster die haar aan het verzorgen is, naar buiten komt. Ze vraagt aan Guido hoe het komt dat hij is gevallen en wat eraan de hand is. “Ik ben gestruikeld en op mijn rechterbeen terecht gekomen. Ik heb er nu heel veel pijn aan”, zegt Guido. Ook zegt hij, dat er een ambulance moet komen, maar ik plaats daarvan, belt zij een collega verpleegster van haar om te komen. Die is er erg snel en vraagt Guido of ze met z’n tweeën hem op kunnen tillen, Guido zegt: “Laat mij maar liggen tot er een ambulance is, want ik denkt dat mijn rechterbeen is gebroken.” De verpleegster die Ellis heeft verzorgd belt nadat Guido dit nogmaals zei, een ambulance en die zou zo snel mogelijk komen.

Ondertussen komt de buurvrouw kijken wat er met hem aan de hand is. Ook de monteur die een van de scootmobielen zou komen halen, voor de jaarlijkse beurt, komt even later samen

met de mevrouw, die voor de eerste keer komt strijken aanlopen. Beide personen dragen ook een mondkapje, omdat zij niemand willen besmetten. Dan vraagt de monteur aan Guido: “Wat is er gebeurd jongen.” Hij antwoordt: “Ik ben gestruikeld over de drempel van de deur bij schuur en ik denk dat mijn rechterbeen is gebroken.” De monteur zegt, dat hij wel een andere keer terugkomt, wenst Guido veel sterkte en zegt dat hij wel van tevoren even belt, wanneer het voor hen het beste uitkomt. Guido antwoordt: “Is goed en alvast bedankt.” Ook loopt de buurvrouw maar weer naar huis, want kan nu toch niets voor Guido betekenen en zegt: “Ik kom straks wel even naar Ellis om te kijken of ik iets voor haar kan doen en of er wat spullen van Guido naar het ziekenhuis gebracht moet worden.” Enkele minuten later arriveert er een ambulance. De twee ambulancebroeders, die

uitstappen, dragen beide mondkapjes, omdat er corona heerst. Ze komen naar Guido toe en vragen wat er is gebeurd. Hij antwoordt: “Ik ben gestruikeld over de drempel bij de schuur en heb waarschijnlijk volgens mij mijn rechterbeen gebroken, want ik heb er heel veel pijn aan.” Een van de ambulancebroeders gaat de brancard uit de ambulance halen, legt een brancard wervelplank tegen Guido zijn rug en dan proberen ze hem erop te rollen. Het doet zoveel pijn waardoor Guido het uitgilt en de ambulancebroeders moeten stoppen. Dan zegt een van hen: “Meneer, ik zal u even een infuus moet inbrengen op uw linker pols. Daarna spuit ik bij u wat vloeistof in, zodat u even geen pijn hebt.” Guido antwoordt: “Doe dat maar, want zo doet het mij veel te veel pijn.”

Ondertussen heeft de wijkverpleegster die er later bij werd geroepen, Guido z'n vrouw Ellis

erbij gehaald, omdat hij dadelijk met de ambulance naar het ziekenhuis moet. Dat had ze beter even niet kunnen doen, omdat hij op dat moment een spuit kreeg tegen de pijn. Ellis kan er namelijk niet tegen als Guido even bijna buiten bewustzijn raakt, zodat de broeders kunnen zorgen dat hij zonder veel pijn op de wervelplank kan worden gerold. Daarna leggen ze deze op de brancard. Als hij op de brancard is gelegd, kunnen ze naar de ambulance rijden en hem erin schuiven. De deuren van de ambulance worden gesloten en hij vertrekt richting het ziekenhuis in de woonplaats waar Guido woont. Het is inmiddels al bijna negen uur als ze de straat uit rijden. De ambulance rijdt heel rustig door de straten in de wijk, want iedere drempel waar ze overheen rijden, doet bij Guido veel pijn aan zijn rechterbeen. Ook laat de ambulancebroeder die bij hem zit, ondertussen aan het ziekenhuis weten, dat ze

eraan komen met een persoon zonder sirene en wat hij denkt wat deze heeft. Nog geen tien minuten later arriveert de ambulance bij het ziekenhuis en kan Guido worden uitgeladen. Eenmaal gearriveerd, wordt hij op de brancard uit de ambulance gehaald en naar een onderzoekskamer in het ziekenhuis gereden, om daar aan twee vriendelijke verpleegsters te worden overgedragen. In het ziekenhuis moet iedereen ook een mondkapje dragen. Patiënten moeten een mondkapje dragen tot ze op de zaal liggen en mogen het dan afdoen. Guido moet dan voorzichtig met behulp van de twee ambulancebroeders en de verpleegsters, worden overschuiven naar een onderzoekstafel op wielen. De ambulancebroeders dragen Guido dan over, wensen hem veel sterkte en een voorspoedig herstel en gaan daarna met de brancard weer weg.

Het rechterbeen gebroken

Een verpleegster zegt: “We gaan nu meteen foto’s maken en nemen wat bloed bij u af, zodat de dokter deze kan beoordelen voor hij naar u toe komt.” Daarna geeft een verpleegster Guido een belletje en zegt: “De dokter komt dadelijk naar u toe als hij de foto’s en bloeduitslagen heeft bekeken.” Dan zeggen beide verpleegsters dat ze even naar de volgende patiënt gaan en dadelijk weer terugkomen. Nu moet Guido hier wachten totdat de dokter komt, om te zeggen wat er aan de hand is met zijn rechterbeen.

Het is op de klok in de onderzoekskamer tien voor tien, als de dokter in zijn witte doktersjas, met de twee verpleegsters de kamer binnen komt lopen. Hij stelt zich voor met de naam An-

twan ter Heijden, maar een hand geven mag nog niet, omdat er nog steeds corona heerst in Nederland. Guido stelt zich daarna ook even netjes voor aan de dokter. Dokter Antwan komt aan de linkerkant van de onderzoekstafel naast hem staan, maar houdt wel ongeveer anderhalve meter afstand en zegt: “U bent kerngezond meneer Naesser, maar u hebt wel uw rechterbeen op drie plaatsen gebroken. Dit zag ik op de foto’s die ik heb bekeken. Verder zijn de bloeduitslagen helemaal in orde.” Dan vraagt Guido: “Wat nu?” De dokter zegt: “Meneer u moet geopereerd worden. Ik verwacht dat dit vandaag nog zal gebeuren, maar het tijdstip is nu nog niet bekend. U moet nu in ieder geval nuchter blijven tot u geopereerd bent.” Guido schrikt van dit bericht en vraagt dan aan de dokter: “Hoelang moet ik nu in het ziekenhuis blijven, denkt u, nadat ik geopereerd ben?” De dokter antwoordt: “Nor-

maal gesproken een paar dagen, totdat men goed is aangeleerd, hoe men met twee krukken kan lopen en thuis enige hulp heeft. Bij u zal het wel wat langer duren, denk ik. U mag alleen met de therapeut op bed wat oefeningen doen, want lopen kan voorlopig niet, omdat u niet volledig op uw rechterbeen mag steunen of staan. Dit komt omdat u de ziekte spasme heeft en daardoor al minder mobiel was voor de val en dus niet zo goed uw evenwicht kan bewaren. Hoelang u in het ziekenhuis moet blijven, kan ik u niet met zekerheid zeggen, maar zodra het kan wordt u uit het ziekenhuis ontslagen. Het kan naar een revalidatiecentrum zijn, of naar huis.” Guido vraagt dan: “Mag mijn vrouw overdag komen, want ’s avonds wordt zij al vóór zeven uur door de wijkverpleging op bed gelegd. Daarom kan ze dan niet meer naar mij op bezoek komen.” Het bezoekuur is namelijk tijdens de corona al-

leen 's avonds van zes tot half acht. Antwan zegt dat hij het Guido nog even zal laten weten via de verpleging, maar denkt dat het niet wordt goed bevonden. Dan wenst de dokter hem alvast veel beterschap toe en dat hij morgenvroeg even langskomt om te kijken hoe het gaat. Daarna loopt hij met de twee verpleegster de onderzoekskamer uit en moet Guido wachten tot er iets meer bekend is. Dan belt hij even zijn vrouw Ellis, om te laten weten wat de dokter hem allemaal heeft gezegd. Ellis zegt dan: "Guido, ik heb jouw broers Marlo en Rinz het al laten weten dat je bent gevallen. Ook heb ik je zus Sinthia al laten weten dat je in het ziekenhuis ligt, omdat je gevallen bent." "Dat vind ik fijn lieverd, dat je dat voor mij al gedaan hebt", zegt Guido. "Ik hoor je straks misschien nog wel even, voor ik word geopereerd, want ik wil nu dit gesprek beëindigen", zegt hij dan tegen zijn vrouw Ellis

en verbreekt daarna de verbinding.

Als het bijna half elf op de klok is, komt een van de verpleegsters weer binnen en zegt: “Meneer Naesser, u wordt vanmiddag nog geopereerd. U wordt dadelijk opgehaald met een bed en naar de verpleegafdeling gebracht.”

Een klein kwartiertje later komen er een verpleger en een verpleegster binnen met een ziekenhuisbed. Ze begroeten Guido en vragen hem aan welke kant hij het bed zou wil hebben, om ernaar over te kunnen schuiven. Guido antwoordt: “Als het kan, zou ik het bed graag aan mijn linkerkant hebben, want het rechterbeen is namelijk gebroken en daar wil ik nu niet meer pijn aan krijgen als ik nu al heb. Dan kan ik proberen met mij linkerbeen en wat hulp over te schuiven op het bed.” Enkele minuten later ligt Guido met wel wat meer pijn

op het bed en werden de schoenen die bij aankomst voorzichtig waren uitgedaan achter op het bed gelegd. Zo zegt de verpleegster: “Nu gaan we u naar de afdeling brengen waar u voorlopig zult verblijven, totdat u weer uit het ziekenhuis wordt ontslagen.” Ze zijn nog maar net de onderzoekskamer uit gereden, of daar komt de buurvrouw van Guido aangelopen met een tas vol spullen die voor hem bestemd zijn. Ze stoppen en de buurvrouw geeft de tas aan Guido en vraagt: “Wat heb je volgens de dokter?” “Volgens de dokter is mijn rechterbeen op drie plaatsen gebroken en moet ik vandaag nog geopereerd worden”, zegt Guido. Dan rijdt de verpleging weer verder en de buurvrouw loopt mee tot aan de lift. De buurvrouw zegt dan terwijl men bij de lift staat te wachten, tot deze open gaat: “Ik ga wel af en toe bij Ellis langs om te kijken of ze nog hulp nodig heeft.” Zodra de liftdeu-

ren opengaan neemt ze afscheid en wordt Guido met het bed de lift in gereden. Op de tweede etage stopt de lift en wordt hij eruit gereden en naar de zaal gebracht waar hij voorlopig zal moeten verblijven tot hij uit het ziekenhuis wordt ontslagen. Als Guido de zaal binnen komt, ziet hij dat er nog drie bedden staan. Daarvan is er nog een leeg en netjes opgemaakt. In de andere twee bedden liggen allebei mannelijke patiënten. Er is een lege plek en daar zal Guido met zijn bed neer worden gereden. Deze plek is gelukkig aan het raam, zodat Guido dan heerlijk naar buiten kan kijken. Zodra het bed op de open plek is neergezet, legt de verpleger de mobiele telefoon met oplader en de medicijnen in het kastje dat aan de linkerkant van zijn bed staat. De verpleegster hangt ondertussen de kleren in de kast met nummer drie erop, want die is voor Guido zijn kleding en de andere spulletjes

legt ze netjes op een van de schappen. Als de verpleegster klaar is, wensen zij hem beterschap en zeggen dat ze straks wel even een keer langskomen.

Dan gaat Guido met zijn mobiele telefoon z'n vrouw Ellis bellen en vertelt haar dat de buurvrouw al is langs geweest en dat als ze hulp nodig heeft, haar mag benaderen. Na een tijdje met haar gesproken te hebben zegt Guido: "Ik probeer je vanavond nog wel even te bellen, als ik de operatie achter de rug heb en weer op de zaal terug ben, maar ik weet niet zeker of het me lukt." Ellis antwoordt: "Is goed en beterschap gewenst van mij en Moor."

Het is inmiddels enkele minuten voor twaalf deze morgen, als er een verpleegster met twee karretjes de zaal binnenkomt. Op een daarvan staan een computer, medicijnen en wat andere benodigdheden. Op de andere staat 'n bloed-